

Η Διάρρηξη της κοινωνικής συνοχής

του Λοΐζου Λοΐζου

Πέρασαν πενήντα ολόκληρα χρόνια κατοχής της ιδιαίτερης μας πατρίδας και η νοσταλγία μας για τον γενέθλιο τόπο, γίνεται όλο και πιο έντονη.

Έχουν φύγει με ανεκπλήρωτο τον πόθο για επιστροφή δυο γενιές βιωματικών προσφύγων. Απομείναμε εμείς, η τελευταία γενιά, να προσδοκά με πόνο ψυχής την επάνοδο στις πατρογονικές μας εστίες.

Το βάρος που αισθανόμαστε στους ώμους μας είναι τεράστιο γιατί είμαστε επιφορτισμένοι να διατηρήσουμε όσο ακόμη είναι δυνατόν τις αναμνήσεις μας και τις αντοχές μας. Κουβαλάμε την ιστορία των γονιών και των παππούδων μας και έχουμε υποχρέωση να την μεταλαμπαδεύσουμε στους νεότερους.

Πατρίδα μας είναι ο τόπος μας και οι άνθρωποί του. Χαμένες πατρίδες είναι μόνο οι ξεχασμένες, κι εμείς δεν έχουμε διάθεση, ούτε να ξεχάσουμε, ούτε να διαγράψουμε τη γη και τους ανθρώπους που μας γέννησαν.

Η γενιά μου, η γενιά των εβδομηντάρηδων, με τα άσπρα μαλλιά και τα έντονα ψυχικά τραύματα της εισβολής και την κακή εμπειρία της προσφυγιάς, έχουμε χρέος να ανασυντάξουμε τη μνήμη μας και να καταγράψουμε τα βιώματά μας, ως ευαγγέλιο και παρακαταθήκη ζωής στη νεότερη γενιά.

Στη γενιά που γεννήθηκε στα αντίσκηνα, στα παραπήγματα και στα φτωκά σπιτάκια της προσφυγιάς. Σε αυτούς που δεν γνώρισαν την πατρίδα των γονιών τους, σ' αυτούς που δεν έζησαν μέσα στη δαλπωρή της κοινωνικής συνοχής της ευρύτερης οικογένειας των συγγενών και των συγχωριανών, σε εκείνους που δεν ανατράφηκαν μέσα στη χαρά της ευδαιμονίας και της ελευθερίας.

Ο καθένας από εμάς πρέπει να μιλήσει παραστατικά στα παιδιά και στα εγγόνια του, από πού κρατάει η σκούφια τους, ποια και πού είναι η ιδιαίτερη πατρίδα τους, ποιοι είναι οι συγγενείς τους και πού βρίσκονται διασκορπισμένοι σήμερα. Πρέπει να επανασυγκολλήσουμε και να αναθερμάσουμε τις κοινωνικές μας σχέσεις με τους συγχωριανούς μας, όσες δυσκολίες και αν υπάρχουν.

Γνωρίζετε ότι όλοι ζούμε και εργαζόμαστε στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. Άλλοι στην Πάφο, άλλοι στη Λάρνακα, άλλοι στη Λευκωσία και στη Λεμεσό και άλλοι στο Παραλίμνι.

Στο εξωτερικό έχουν καταφύγει πολλές εκατοντάδες, αν όχι χιλιάδες από κάθε πόλη και χωριό της κατεχόμενης Κύπρου.

Κάθε μέρα σχεδόν επιστρέφουν φέρετρα για να τα δάψουν οι συγγενείς τους στην ελεύθερη Κύπρο, αφού τα νεκροταφεία των χωριών μας παραμένουν ερημικά κλειστά και ληληλατημένα.